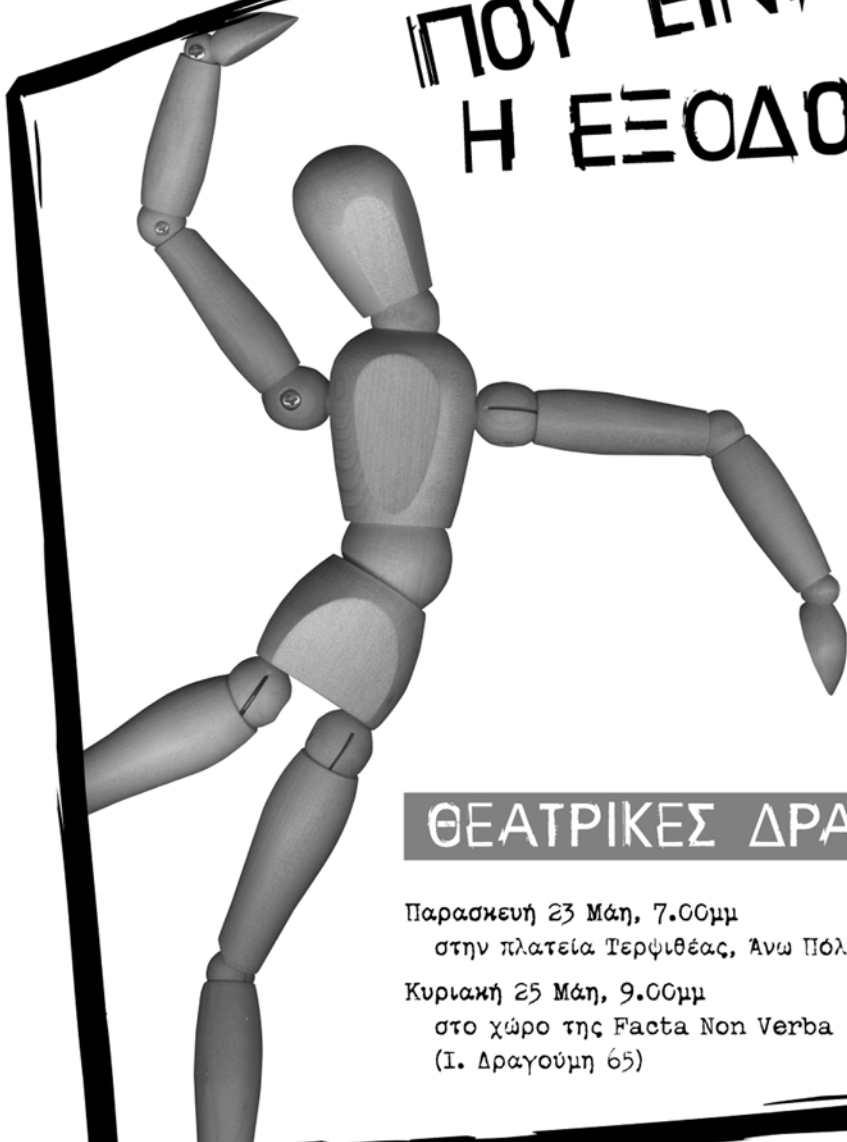

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ενώ φτιάχνουν εκείνοι, πουλούν, διακινούν,
όπου Γης και όπου άνθρωποι, όπλα,
κι αποθηκεύουν αίμα σκοτώνοντας όνειρα,
εμείς προσπαθούμε να φτιάξουμε έναν ουρανό
με λίγες λέξεις

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΟΔΟΣ;

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ

Παρασκευή 23 Μάη, 7.00μμ
στην πλατεία Τερψιθέας, Άνω Πόλη

Κυριακή 25 Μάη, 9.00μμ
στο χώρο της Facta Non Verba
(Γ. Δραγούμη 65)

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ • FACTA NON VERBA • THE LIVING THEATER

Να γίνω άνθρωπος. Δεν έχω άλλη επιλογή άλλωστε. Να γίνω άνθρωπος. Να βρω τι με διαχωρίζει από τα υπόλοιπα ζώα και τους υπόλοιπους ανθρώπους.

Τι είναι αυτό που καθιστά εμένα ΕΓΩ και όχι ΕΣΥ;

Για ένα τέτοιο εγχείρημα τα πράγματα δεν θα μπορούσαν να είναι πιο δύσκολα. Όλος ο πολιτισμός ένα εμπόδιο. Μια προσβολή στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Ο άνθρωπος που με τόση πίστη επικαλούμαστε έχει εξισώσει την ανθρώπινη ζωή με την ομοιομορφία, την εξουσία, το εμπόρευμα, την ιδιοκτησία και την εξιδεικευση.

Να αρνηθώ και να ψάξω

Να αρνηθώ και να ψάξω

Να αρνηθώ και να ψάξω

ΝΑ ΑΡΝΗΘΩ

τον άνθρωπο και την αυστηρά τακτοποιημένη αντικειμενικότητα που έχει δημιουργήσει διαχωρίζοντας ανθρώπους και στιγμές.

Το σκοτάδι που περικλείει την κανονική ζωή, από τη μία: τρέξιμο, άγχος, εξετάσεις για μια αποστειρωμένη νεκρή γνώση, ανία, μισθωτή σκλαβιά, χαρούμενα μακιγιάζ για θλιμμένα πρόσωπα. Οι 'φωτεινές' στιγμές των καλλιτεχνών από την άλλη: σαν να πετάνε πάνω από τις κοινωνίες που αργοθυσιάζουν τη ζωή στο βωμό της οικονομίας και της ομοιομορφίας, έχουν το δικαίωμα της κίνησης έξω από τον κομφορμισμό, πλασματικά όμως. Στην ουσία τον αναπαράγουν, αφού δέχονται η έκφραση τους να πουλιέται -όπως όλα άλλωστε στα πλαίσια της καπιταλιστικής βαρβαρότητας- όπως επίσης δέχονται να είναι μέρος μιας πραγματικότητας που θεοποιεί τον καλλιτέχνη και καταστρέφει τον άνθρωπο. Μα ο καλλιτέχνης δεν αποτελεί ξεχωριστό είδος ανθρώπου αλλά ο κάθε άνθρωπος έναν ξεχωριστό καλλιτέχνη.

ΝΑ ΨΑΞΩ

το ανθρώπινο και το ακαθόριστο υποκειμενικό βασίλειο που η κάθε μία και ο καθένας μας έχει μέσα του.

Να ψάξω πέρα από τις λέξεις. Έχουν καταβροχθιστεί από το τέρας της κανονικότητας οι λεξούλες μου.

Να σπάσω τη σιωπή.

Να συνειδητοποιήσω τη σημαντικότητα μου.

Ποιός αν όχι εγώ;

Πότε αν όχι τώρα;

Z.

Καλώς ήρθατε στον όμορφο μας κόσμο. Εδώ μπορείτε να βρείτε κάθε είδους λέξη σε όλα τα μεγέθη και τις τιμές. Αυτή την εβδομάδα βρίσκεται σε προσφορά (εώς 50%) η προσωπική αντωνυμία 'εγώ', η οποία είναι εύκολη στη χρήση και πάει παντού. Τώρα και σε συσκευασία ταξιδιού!!! Πάρε κόσμε. Εδώ το καλό 'κέρδος' και ο καλός 'πόλεμος'.

Η λέξη 'σκότωση' βρίσκεται αυτό το μήνα στις 10 δημοφιλέστερες λέξεις με τις μεγαλύτερες πωλήσεις και χρησιμοποιείται κυρίως από ανθρώπους της διάνοησης στη φράση ' σκότωση για να βγάλεις χρήματα'.

Σε έλλειψη αυτή την περίοδο βρίσκεται και η λέξη 'τέχνη', την οποία αγόρασε μεγάλη επιχειρηματική εταιρεία για να την πάει για service (= να της αλλάξει τα φώτα) και να της δώσει τη σημασία που εκείνη γουστάρει!

90% έκπτωση για αυτήν τη Δευτέρα και επειδή σας συμπάθησα η λέξη 'αντίσταση', η οποία δεν πουλάει και είπαμε να την χαρίσουμε μπας και κάνουμε και κανά σεφτέ εμείς οι 'καλλιτέχνες'.

Ω, είστε πολύ ευγενικοί που μας φωνάζετε έτσι.

E.

Όταν θα αποκτήσουμε τη συνείδηση του ότι ο καθένας από μας έχει μια απεριόριστη δύναμη και το ότι είναι ευθύνη μας να την μεταφράσουμε σε δράση, η εξουσία του καταπιεστικού συστήματος θα σταματήσει να υφίσταται.

Virginia

Σύμφωνα με τον επικρατέστερο ορισμό, πολιτισμός σήμερα αποκαλείται το σύνολο των υλικών και πνευματικών δημιουργημάτων του ανθρώπου σε ορισμένη χώρα ή εποχή. Και καθώς ο άνθρωπος έχει την ανάγκη να λειτουργεί με ορισμούς, με σύμβολα, με λέξεις που πιστεύει ότι μπορεί να προσδιορίσουν ακριβώς αυτό το οποίο βλέπει και νιώθει, σε κάθε έννοια προβάλλει δίπλα και την αντίθετη της. Έτσι θέτει ως αντίθετο του πολιτισμού τη βαρβαρότητα, την αγριότητα. Αυτομάτως δημιουργούνται ανάμεσα μας δύο αντίπαλα στρατόπεδα: οι πολιτισμένες κοινωνίες και οι βάρβαρες κοινωνίες, ο πολιτισμένος άνθρωπος και ο άγριος άνθρωπος.

Ποιός όμως είναι σε θέση να κρίνει και να αποφασίσει το ποιός είναι ή δεν είναι πολιτισμένος; Ποιά κριτήρια χρησιμοποιούνται για να γίνει ο διαχωρισμός αυτός; Η οικονομική ανάπτυξη της κάθε χώρας, το κατά κεφαλήν εισόδημα, το εμπόριο, η παιδεία, η ομοιότητα με τις αναπτυγμένες χώρες, το επιβεβλημένο πρότυπο που έχει ο καθένας μας μέσα του και δεν του επιτρέπει να δεχθεί το οτιδήποτε παρεκκλίνει από αυτό;

Η τέχνη, ως κομμάτι του πολιτισμού έχει μπει στην ίδια ατέρμονη πορεία. Έχει αποκοπεί από την καθημερινή ζωή, από τον ίδιο τον άνθρωπο και έχει κλειστεί μέσα στις 'αποστειρωμένες' αίθουσες των θεάτρων και των μουσείων. Αποκομμένη μέσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον έχει μετατραπεί σε ένα εμπορικό προϊόν με δημοσιούπαλληλικους φορείς, προορισμένο για μια συγκεκριμένη ελίτ.

Όλα λειτουργούν με συμβάσεις... Έχουμε μάθει πώς πρέπει να συμπεριφερόμαστε απέναντι σε αυτό που μας σερβίρεται ως τέχνη, πώς πρέπει να το παρακο-

λουθούμε, να το θαυμάζουμε, να το επικρίνουμε. Έχουμε μετατραπεί όλοι σε παθητικούς θεατές ενός μεγάλου θεάτρου. Δεν δημιουργούμε. Δεν τονλάμε να δημιουργήσουμε γιατί έχουμε μάθει πώς αυτό το ρόλο τον έχουν οι 'καλλιτέχνες'. Είναι αυτή όμως η ουσία; Είναι προορισμός της τέχνης να κλείνεται στον εαυτό της; Τι θα γινόταν αν όλοι δημιουργούσαμε; Αν όλοι αποφασίζαμε ένα πρωί βγαίνοντας από τα σπίτια μας να μετατρέψουμε τους δρόμους, τα πάρκα, τα πεζοδρόμια σε μια μεγάλη σκηνή, όπου ο καθένας θα είχε τη δυνατότητα να εκφράσει την αλήθεια του; Ίσως τα πράγματα να ήταν διαφορετικά. Η ενέργεια του καθενός να συντονιζόταν με την ενέργεια του άλλου και να δημιουργούσαμε μια δύναμη ικανή να αντιδράσει σε αυτό που την καταπνίγει.

Και το θέατρο (όπως και κάθε άλλη μορφή έκφρασης) οφείλει να βρίσκεται εκεί, ως ένα εργαλείο που καθιστά διαφανή την ιστορία που τρέχει. Με τον πθροσιό, τον άνθρωπο να μετατρέπεται σε ντοκουμέντο του ΤΩΡΑ, της πόλης, της ιστορίας, του εαυτού του και να καταφέρνει να συγκινεί, να σαγηνεύει, να τέρπει, να εξεγείρει τη φαντασία, τον άνθρωπο...

Η τέχνη μας χρειάζεται για να γίνουμε όλοι πιο αισθαντικοί. Να αφήσουμε τις αισθήσεις μας να γίνουν δέκτες όλων των μηνυμάτων και των εικόνων που υπάρχουν γύρω μας και να τα εκφράσουμε με κάθε τρόπο. Με όλους τους τρόπους...

"Το δύσκολο έργο είναι να κάνουμε την ποίηση σχέδιο και το σχέδιο δράση."

Julian Beck

Κλέα

Πόσα πράγματα μπορούν να αποπροσανατολίσουν ένα μυαλό, μια καρδιά και ένα σώμα;

Πόσες φορές σπαταλάμε πολύτιμο χρόνο και δυνάμεις στο να σκεφτόμαστε ανούσια πράγματα;

Πόσες φορές αφήσαμε τον εαυτό μας να αυνανίζεται σ' εσωτερική κατανάλωση αβίαστης ανίας και απεριόριστης απραγίας;

Χάος. Στο μυαλό. Στην ψυχή. Στο όραμα.

Χάος δίχως διάδρομο φωτός.

Χάος της απραξίας. Και όχι της δημιουργίας.

Ο εαυτός σου. Η αλαζονεία σου. Η μεταοδοξία σου. Ο εαυτός σου. Δεν είναι το κέντρο του σύμπαντος. Χάνεσαι αν δεν συνταχθείς σε ένα δρόμο που περπατάνε κι άλλα ζευγάρια πόδια. Πόδια διαφορετικά από τα δικά σου. Πόδια ίδια με τα δικά σου. Και μπροστά να ανοίγεται το όραμα.

Ο δρόμος είναι μακρύς. Άγνωστος. Δύσβατος.

Δεν τον έχουν διανύσει πολλοί.

Κάποιοι κάνουν λίγα μέτρα. Κάποιοι λίγα βήματα.

Άλλοι τον κάνουν μέχρι τη μέση.

Αν πλησιάσεις στο τέλος, δύο πράγματα υπάρχουν:

Ή τα κατάφερες ή τρελάθηκες.

Lilith

Ξυπνάς και κοιτάς γύρω σου, είσαι μόνος σε ένα δωμάτιο γεμάτο με παράξενα πλάσματα. Τους κοιτάς, σε κοιτάς, τους κοιτάς, «αυτοί είναι σαν εμένα» σκέφτεσαι. Σε πάνε στους "ανθρώπους", είσαι γυμνός και αυτοί ντυμένοι, θά ηρεπε να ντρέπεται; Α, μάλιστα, τώρα βάζουν και τη μπλέ φορμίτσα γιατί τη μπλέ τα αγοράκια, ροζ τα κοριτσάκια. Καλώς ήρθες στην ξένη επικράτεια που ονομάζεται ζωή!

Τώρα είναι μεσάνυχτα. Όλα είναι μαλακά, πεσμένοι όλοι οι θόρυβοι και νικημένες οι φωνές. Κάθεσαι γράφεις, μεγάλη προσπάθεια να μη μοιάζει με την έκθεση που έγραφε δυο χρόνια, θες να βρεις το κύριο θέμα; Δεν έχει, είναι ένας μεγάλος επίλογος και μάλλον χωρίς θέμα γιατί δεν υπάρχει συνοχή, μόνο σκέψη.

Σκέψεις για αυτούς που είναι ένα άθροισμα δεινοπαθημένων αισθήσεων.

Σκέψεις για τους κύριους που η μόνη τους ικανότητα, η ικανότητα μας και δύναμη η αδυναμία μας.

Σκέψεις για τον καινούργιο κόσμο που έρχεται μετά τον πόλεμο, έναν κόσμο αλλιώτικο, που δίνει ειρήνη και ψωμί... και έρχεται η διάψευση

Σκέψεις για αυτούς που κρατάνε στα χέρια τους τα παιδιά τους και δεν τα αγαπάνε

Τα νιώθεις και σκέφτεσαι, θέλεις κάτι να κάνεις, αυτός που επιθυμεί και δεν πράττει γεννάει την πανούκλα, θέλεις κάτι να κάνεις, κάτι να κάνεις, συνεχίζε να γράφεις...

Πόσο ακόμα; Ποτέ δεν θα μάθεις τι είναι αρκετό αν δεν μάθεις τι είναι περισσότερο από αρκετό.

Εκ του μηδενός μηδέν.

Εν ζωή ζωή.

Gismo

Δημιουργία

Η ικανότητα να λες ότι με τις πράξεις σου απέναντι σε μια γλώσσα που απονοματοδοτεί, απέναντι σε μια κοινωνία που αυτοκτονεί, απέναντι στους εκπαιδευτικούς μηχανισμούς που αυτοματοποιούν, απέναντι σε σχέσεις και νοοτροπίες που ακρωτηριάζουν, απέναντι σε δεδομένα που μοιάζουν αναντικατάστατα, απέναντι στον εαυτό σου που ακροβατεί μεταξύ απόρριψης και αποχώρησης.

Δημιουργία → Πράξεις → Δράση

Για να γίνει το σώμα μας, όχι η αφετηρία και ο προορισμός, αλλά το όχημα και το εργαλείο μας, για να διώξουμε κάθε παραβάν από τα μάτια μας, για να διαλύσουμε κάθε ψευδαίσθηση και να τροχίζουμε κάθε αίσθηση, για να ανοίξουμε νέους δρόμους στην σκέψη και τη ζωή μας, για να βρούμε τι βρίσκεται πίσω από τους τοίχους, για να ξέρουμε τι μας χωρίζει, να βρούμε τι μας ενώνει, για την εξορία και την πατρίδα όλων –τον κόσμο.

Άλεφ